

Til Jan Guillou, min ven, med tak.

Maj 2010

Undfangelsen

Hun snøvlede og smilede fjollet. Men var alligevel pæn. Sådan på en damet måde, som yngre piger ellers sjældent var. Lidt mor-agtig, men ret tiltalende. Køn, faktisk. Fyldig mund med læber, som virkede ægte. Rødblondt hår, som i hvert fald ikke gjorde. Beruset. Hun stod og kastede op i en skraldespand ved Spiker-suppa, da han fik øje på hende. Han blev stående lidt og betragtede hende, indtil hun rettede sig op, pludselig fik øje på ham og vinkede ham over. Han adlød, idet en rotte pilede forbi hendes ben. Dyret havde munden fuld af kebab eller noget, der lignende. Hun var for fuld til at lægge mærke til dyret. Han havde ondt af hende. Han havde ofte ondt af mennesker.

Og også af sig selv.

Det var gået, sådan som han havde ønsket, han kom med hende hjem.

– Hvor gammel er du egentlig? spurgte han for tredje gang.

– Tik, tak. Tik, tak.

Måske græd hun i virkeligheden. Mest af alt havde hun grinet, selv da han havde været nødt til at tage ret hårdt fat i hende for at forhindre, at hun faldt ned i mellemrummet mellem perronen og togvognen på Nationaltheatret Station. Hendes latter var smittende, selv når hun var beruset. Men alligevel virkede hun ikke specielt glad.

– Tik, tak.

Hendes lejlighed var dødlækker. Ikke fordi han selv kunne tænke sig at bo ude i skide Manglerud og i hvert fald ikke i et stort højhus. Lejligheden var heller ikke særlig stor, men kvinden havde seriøst god smag. Sådan boligmagasinagtig med mørke

farver, rimeligt mange bøger i reolen og en ret beskedent flad-skærm. Og den slags samling af tomme vaser og stearinlys på en træbakke, der skulle se helt tilfældig ud. Hist og her, rundtomkring, men ikke for mange. Lejligheden var det perfekte sted at crashe for en nat, noget han for tiden var helt afhængig af. Hos bekendte eller fremmede, bare der var okay rent, og folk var søde, var han sikret til næste dag.

– Alt for gammel, klagede hun. – Tiden går, klokken slår.

Han havde lavet en stor kande kaffe og desuden tvunget en masse koldt vand i hende. Han vidste godt, hvordan hun havde det. Han drak sig kun sjældent fuld, men når han gjorde, var det bedst at sove rusen ud. Det var selvfølgelig et helvede, når man endelig vågnede, men alligevel.

– Du skulle måske gå ind og sove? foreslog han og rejste sig fra sofaen.

– Nej, sagde hun og prøvede at trække ham ind til sig. – Du er så nuttet. Så sød. Du ville sikkert blive en dejlig far. Skal vi ikke lave et barn sammen?

Han lo.

– Hvor mange gange skal jeg sige det? Jeg er bøsse. B-Ø-S-S-E. Jeg er ikke til damer ... *no offense* ...

Han trådte et skridt baglæns og slog ud med hænderne.

– Og jeg skal heller ikke have børn. Jeg er 21.

– Det ville bare være så enkelt, sagde hun og prøvede at sætte sig bedre til rette. – Jeg har alt, hvad vi har brug for, det er den rigtige tid på måneden, og ...

Hendes udtale måtte være blevet liggende et sted på bunden af et glas, og hun snøvlede stammende. Hendes hånd fik ikke fat i kanten af sofaen, da hun ville rejse sig, og hun faldt tilbage igen. Var heller ikke lige så køn længere.

– Otteogtredive, sagde hun hikstende. – Jeg er otteogtredive år, og tiden går.

Hun fnisede.

– Det rimede! Kom, så laver vi en baby.

Hun lukkede øjnene. Om ganske få øjeblikke ville hun falde

i søvn. Han benyttede sig af chancen til at se sig omkring en ekstra gang. Der lå en iPad ved siden af den latterlige fladskærm. Hun måtte have købt den i USA, for det var ikke mere end et par måneder siden, Apple lancerede alle tiders mest cool *gadget*. Skidedyr.

Skidefin.

Indimellem stjal han.

Aldrig ret meget. Mest mad og drikke. En sjælden gang penge, men kun småbeløb og udelukkende i nødstilfælde. Denne tablet havde et knaldrødt lædercover, som fristede ham.

– Barn, sagde hun overraskende beslutsomt.

Denne gang lykkedes det hende at komme op at stå. Smilet var forsvundet. Hun rystede lidt på hovedet. Tømte sin halvfulde kop lunken kaffe. Satte den fra sig og rettede ryggen med hænderne strakt op over hovedet, som om hun lige var vågnet. Han havde håbet, at hun ville falde i søvn på sofaen, så han selv kunne lægge sig ind i den fristende seng, som måtte befinde sig bag døren i stuevæggen. Nu ville det sikkert blive omvendt. Fint nok. Han havde ikke råd til at stille for store krav, og sofaen var helt okay.

Hun gik over gulvet mod den åbne køkkenniche, overraskende sikker på fødderne. En skuffe blev trukket ud. Flere skuffer. Han sad og stirrede på tabletten. Hun havde også en iPhone, vidste han. I den taske, som hang på en knage ude i entreen og indeholdt både tegnebog og en masse makeup. Den var væltet mellem benene på hende i tunnelbanen, og han havde måttet hjælpe hende med at samle det hele op igen.

– Her, sagde kvinden og holdt en stor sprøjte op over sit hoved.

Måtte være til en hest. Eller en elefant. Den var ikke rigtig spids, kunne han se. Ingen dele af metal. Den var stum og mærkelig. Lignede lidt en legetøjsprøjte af den slags, som ligger i søde, små lægekufferter med et rødt kors på.

– Har du noget mad? spurgte han.

– Ork ja. Bagefter. Først det her.

Han var ikke dum. Han havde været nummer et i klassen i gymnasiet. Begavet og arrogant, havde han hørt lærerne sige.

Så døde hans mor, og der blev ikke mere skolegang. Livet gik på en måde sin vej. Han kom snublende efter det, så godt han kunne. Levede for det meste fra hånden og i munden. Somme tider som en prins. Oftest ikke. Fast adresse havde han ikke haft, siden faderen til sidst mistede tålmodigheden med ham og smed ham ud hjemmefra.

Da var han 17.

De sidste fire år havde han levet på bistandshjælp og andres nåde. Men dum var han alligevel ikke, og da kvinden endnu en gang viftede med den store plasticsprøjte, forstod han, hvad det var, hun ville.

– Er du frisk? spurgte hun.

– Ja. Men jeg gider ikke at ...

– Og du er ikke HIV-smittet?

– Selvfølgelig ikke, svarede han irriteret. – Jeg passer på.

– Arvelige sygdomme?

Hun havde fået styr på udtalen.

– Nej, svarede han. – Og desuden skal vi ikke lave noget barn med den tingest.

Nu stod hun lige foran ham. Hendes ånde lugtede af opkast, kaffe og rødvin. Tongen var lettere blålig. Øjnene endnu mere blå.

– Ti tusind kroner, sagde hun tonløst.

– Hvad?

– Du får ti tusind kroner. Det eneste, du skal gøre, er at rive den af i en kop. Ude på toilettet for eksempel. Så giver du mig koppen, og du får ti tusind kroner kontant. Du kunne godt se ud, som om du har brug for dem.

Han havde ikke haft ti tusind i kontanter siden sin konfirmation.

– Tredive, sagde han hurtigt. – Jeg skal have trediv tusind.

– Nej, sagde hun og gik hen til det lille møbel, hvor iPad'en og tv-skærmen stod.

Op af en lille skuffe tog hun et bundt lysebrune sedler, som var bundet sammen med noget, der lignede en hårelastik.

– Ti tusind kroner, sagde hun bestemt. – Jeg ved ikke engang, hvad du hedder, så du risikerer ingenting. Ingen krav. Hverken

om børnebidrag eller om at stille op til familiefødselsdage. Du giver mig det, jeg vil have, og du får pengene og ...

Hun hikkede og måtte tage et skridt til siden for at holde balancen.

– Det her er bare ikke i orden, sagde han lavt. – Man kan ikke bare lave en unge på den måde. Børn skal ikke ...

Han trak hånden gennem det halvlange hår.

Hun viftede med sedlerne.

– Du er fin nok, sagde hun. – Du er norsk og lyshåret og ung. Du er venlig. Du hjalp mig hjem. Hvor begavet du er, aner jeg ikke. Men jeg er skarp nok for to.

Han kunne have slået hende ned. Taget hendes penge og være løbet. Hun var ikke helt så fucked op, som da han fandt hende for et par timer siden, men det ville have været nemt at overmande hende. Og hun anede ikke, hvem han var.

– Ti tusind kroner for få sekunders arbejde, sagde hun.

Og lige præcis det havde hun helt ret i. Det ville ikke tage lang tid.

– Plus iPad'en, sagde han og pegede.

– Nej. Ti tusind. *Take it or leave it.*

– Men hvorfor mig? Har du ikke ...

– Du ved intet om mig. Jeg ved intet om dig. Lad os holde det til det. Nu vil jeg have et svar.

Han svarede.

Ti minutter senere stod han alene i entreen i den lille lejlighed med en hel lille formue i lommen. Kvinden havde taget koppen og sprøjten med ind i sit soveværelse og bedt ham om at gå. Uden at tilbyde ham den mad, hun havde lovet. Skidt med det, nu kunne han selv købe noget. Hendes taske hang stadig på knagen ved yderdøren. Han åbnede den forsigtigt og tog tegnebogen op. Hun var glad for kontanter, hende her. Bag et fotografi af en schæferhund lå en stak 200-kronesedler. Kreditkortet sad meget stramt i den lille slids i læderet, men det lykkedes ham at lirke det langt nok ud til, at han kunne læse navnet.

Selv om hun ikke anede, hvem han var, ville han i hvert fald

vide, hvem han måske skulle have et barn med. På den anden side, at blive gravid i den alder med et mere eller mindre improviseret forsøg på insemination i en halvstor brandert, det ville ikke blive nemt. Efter et øjeblikks tøven skubbede han kortet på plads igen og stak tegnebogen tilbage i tasken uden at røre kontanterne. Så gik han ud for at finde noget at spise og et sted at sove. Da han var kommet ud af ejendommen, besluttede han sig for at lade, som om den absurde seance aldrig havde fundet sted.

Hendes navn glemte han mærkværdigt nok alligevel aldrig.

Torsdag 5. september 2019

Attentatet

Da skuddet ramte Selma Falck, blev hun egentlig mest forbavset.

Det gjorde ikke særlig ondt, bare et stik i skulderen, allerøverst på venstre arm. Hun greb sig instinktivt til indgangssåret, hvor hun med stigende undren mærkede, at blodet allerede var trængt igennem fløjsjakken og havde farvet den mørkerød.

Så brød et helvedes spektakel løs.

Borde væltede, og folk skreg. Kopper, glas og stole fløj i alle retninger. Kunderne på den lille fortovsrestaurant kastede sig ned på asfalten eller rejste sig for at flygte. En barnevogn, som stod i udkanten af den lille gruppe borde, væltede, og moderens skrig skar igennem al anden støj.

Selma Falck var den eneste, der blev siddende helt roligt. Mens blodet bredte sig under hendes højre hånd, blev hun mere og mere svimmel. Senere insisterede hun på, at der ikke gik mange sekunder, højst et par minutter, inden hun opdagede, at Linda var død.

Skuddet havde ramt Selmas gamle veninde fra håndboldlandsholdet i hovedet.

Et skarpt smæld havde flænget efterårsluften. Ikke to, det vidste Selma helt bestemt. Hun blev siddende, kvalmen gjorde det umuligt for hende at rejse sig op, mens hun forsøgte at lukke kakofonien af gråd, skrig og advarselsråb ude.

Et eneste skud. Definitivt ikke to. Linda havde siddet til venstre for hende. Vanja Vegge, Selmas ældste veninde, sad lige over for dem. En stresset tjener havde lige smækket et vandglas ned på det lille, vakkelvorne bord. Det stod så yderligt, at det var lige ved at vælte ud over kanten, da tjeneren vendte sig i det meget lille

mellemrum mellem bordene. Linda Bruseths reaktionsevne var måske ikke lige så god som for tredive år siden, men hun havde i sidste sekund alligevel forhindret glasset i at vælte. Hendes hånd knugede stadig om det. Hovedet var faldet forover. Det kunne se ud, som om hun var faldet i søvn i en brandert. Og alt, hvad der havde stået på bordet få sekunder inden: glasset med vand, to Pepsi Max og en cappuccino, stod der stadig.

Lille kaliber, nåede Selma at tænke. Kuglen havde ramt Linda i den ene side af baghovedet. Der havde den efterladt en rodet masse, mens den roterede i hjernen, ændrede retning og fortsatte sin færd ud igennem et nyt og større hul i Lindas kranium, inden den ramte Selmas arm. Hun havde dansende sorte og grønne prikker for øjnene, men hun havde akkurat kræfter nok til at løfte armen og konstatere, at der ikke var noget udgangshul.

– Samme kugle, mumlede hun. – Og nu er den inde i mig.

– Vi skal væk! råbte Vanja Vegge hysterisk fra sit skjul under bordet.

– Hun reddede mig, sagde Selma.

– Hvad? Vi skal væk, Selma! Der kan komme flere skud.

– Linda reddede mig, gentog Selma. – Men uden at vide det, tror jeg.

Og så rejste hun sig op. Svajede let. Greb hårdere om venstre overarm og gik med forbløffende sikre skridt i retning af den hylende ambulance, som ved et mirakel allerede nærmede sig.

– Det her må Anine aldrig få at vide, mumlede hun igen og igen, mens hun gik. – Det her må min datter aldrig nogen sinde høre om.

Som om det kunne undgås.

Lørdag 7. september

Afhøringen

Selma Falck, privat efterforsker, og Fredrik Smedstuen, vicekommissær, sad sammen i et kosteskab på Ullevål Sygehus. Det var bemærkelsesværdigt stort. Til gengæld lugtede det alt andet end rent. Fugtpletter tegnede grove mønstre på den vinduesløse ydervæg, og i et hjørne lå en bunke sure gulvklude.

– Tænk at lægge dig på en firemandsstue, mumlede politimanden og rystede på hovedet. – I verdens rigeste land. Så vidt er det kommet.

– Det er helt fint, sagde Selma kort. – Desuden bliver jeg hurtigt udskrevet. Det er bare et kødsår. Og de har da lånt os det her rum. Til vores lille ... snak.

Hun hævede blikket og lod det feje rummet rundt. Den ene væg var dækket af emaljerede hylder, som var proppet med så mange giftige rengøringsmidler, at de kunne have taget livet af hele sygehusafdelingen, hvis de var faldet i de forkerte hænder. På den modsatte væg var der skruet jernkroge i, der så ud, som om de var fremstillet af en gammeldags grovsmed. Ingen af dem var lige store. På hver af dem hang koste og mopper, bundet fast med flettede snore, det hele så beskidt, at Selma håbefuldt gik ud fra, at kosteskabet ikke længere var i brug. Det var bare endnu et overskydende lokale i et gigantisk sygehuskompleks, som snart skulle jævnes med jorden. I hvert fald skulle sygehuset flyttes, til så store protester fra stort set den samlede lægestand, at hun selv havde tænkt, at de måtte have ret. I dette øjeblik skiftede hun mening. Et døgn på en sygestue, som var højere, end den var bred, med tre jamrende medpatienter og en klam urinlugt fra det fælles baderum havde fået hende til at længes efter det meget

nyere Rigshospitalet. Der havde hun ligget i seks uger for et år siden og efterhånden befundet sig godt.

Hun sad i en kørestol uden helt at vide hvorfor. Sygeplejersken havde insisteret. Politimandens store lår væltede ud over siderne på en temmelig spinkel stålrørstol, og han vred og vendte sig uafbrudt. Samtalen optog han på en iPhone, som han havde lagt på en hylde ved siden af dem mellem en flaske gulvvaskemiddel og en fireliters dunk med salmiak.

– Som sagt, sagde han, – så er det her kun en indledende og højst uformel afhøring. Dette er en højt prioriteret sag. Vi er i fuldt alarmberedskab. En stortingspolitiker dræbt på åben gade. Det er jo nærmest svenske tilstande! Jeg gik ud fra, at du var interesseret i at yde dit. Du ved ...

Selma svarede ikke. Der var et eller andet ved politimanden, som generede hende. Han respekterede hende tydeligvis og havde indledt samtalen med at udtrykke sin beundring og respekt for hendes tidligere bedrifter. Som hun altid gjorde, havde hun taget venligt og høfligt imod ham, da han uden forudgående varsel var dukket op ved hendes sygeseng. Og helt automatisk påtog hun sig det andet jeg, hun benyttede over for alle andre end en lille håndfuld mennesker. Venlig og spøgende. Halvflirtende og medgørlig. Det virkede altid. Men ikke på denne mand. Der var noget reserveret over ham. Noget lukket. Det var, som om han i virkeligheden var ligeglad. Som om selv en sag som denne her, dødbringende skud mod menneskemængde ved højlys dag, i bund og grund kedede ham.

Måske følte han sig bare utilpas. Han var stor, tung og sjusket. Bomberjakken var en anelse for lille. Håret lidt for fedtet. Lugten af cigaretter i hans ånde var forsøgt kamufleret med Fisherman's Friend. Selma selv havde været i bad, inden han kom, og armen var tapet op i en slynge. Vanja havde været forbi med rent tøj fra hendes lejlighed. Armani jeans og en oversize, midnatsblå skjorte fra Acne. Politimanden sukkede, trak på skuldrene og flyttede mobilen et par millimeter tættere på hende.

– Et eneste skud, sagde han konstaterende. – Det er du sikker på?

– Ja.

– Vidner på stedet hørte flere. Nogle siger to, andre tre. Og endnu andre mener, at der kan have været tale om et automatvåben. Mange skud i én serie.

– Vidner lyver. Vi mennesker er kronisk upålidelige. Vi danner billeder inde i hovedet, som ikke er rigtige. Har du hørt om ...

Han afbrød hende med en utålmodig hovedbevægelse.

– Ja, ja. Men hvad er det, der gør dig så sikker?

– Mine ører. Jeg hørte ét skud. Kun ét. Og det vil de tekniske undersøgelser også bekræfte. Én kugle. Den ramte Linda i baghovedet, ændrede retning inde i hendes hjerne, fortsatte ud igen og ramte derefter mig i armen. Hvor den blev siddende.

Politimanden smaskede let og fugtede læberne.

– Resterne af kuglen er sendt til undersøgelse, sagde han og nikkede mod hendes skulder. – Vi fik den direkte fra operationsstuen. Den er så deformeret, at vi skal være heldige for overhovedet at kunne fastslå kaliber og type.

– Men vi taler om et lille højhastighedskaliber, ikke sandt?

– Sandsynligvis. Hvilket kræver en god skytte. Et større kaliber ville have blæst hele hovedet af din veninde. Hvor har du lært den slags? Om våben og kaliber og den slags, mener jeg?

Selma fandt det ikke nødvendigt at svare. Politimanden følte sig tydeligt mere og mere utilpas. Han trak ud i kraven, selv om skjorten stod åben. Kløede sig i tre dage gamle skægstubbe. Han virkede seriøst uinteressert i både sagen og Selma Falck.

– Vi må se, hvad teknikerne finder ud af, mumlede han. – Strengt taget kan vi jo ikke vide, om det var dig eller hende den anden, kondolerer for øvrigt, hende der ...

Han tog sig til brystlommen, som om han ledte efter en notesbog.

– Linda Bruseth, sagde Selma hjælpsomt.

– Ja, det var Linda. Vi ved ikke, om det var dig eller hende, der var målet for den kugle. Eller en helt tredje. Hende Varda, for eksempel.

– Vanja. Vanja Vegge har ikke en eneste fjende i hele verden.

Hun er en omgængelig psykolog, som alle elsker. Det eneste provokerende ved Vanja er hendes farvestrålende, flagrende påklædning. Det bliver man vist ikke slået ihjel for.

Smedstuen mumlede noget, som kunne betyde, at også politiet mente, at Vanja Vegge var et usandsynligt mål for drabsmanden.

– Der behøver i princippet slet ikke at have været et bestemt mål, fortsatte han. – Det kan have været en terrorhandling. Et skud i blinde, for at sprede frygt.

Selma lo. Det rev i stingene, hvor hun vidste, der var lagt et dræn ind. Pludselig blev hun alvorlig. Arrangerede armen lidt bedre i slyngen. Prøvede at slappe helt af i hånden, som hun havde fået besked på.

– Terrorhandling, gentog hun; hvis den politimand ikke ville have hendes venlighed, skulle han sandelig få ironi i stedet. – Ja, præcis. En typisk terrorhandling. At lægge sig omhyggeligt til rette for at afsende et enkelt skud mod en fortovsrestaurant. Der sad måske tredive mennesker. Og jeg, tilfældigvis den eneste kendte person i mængden, var den eneste, der blev ramt. Inden terroristen pakkede sine sager sammen og undslap i forvirringen. Ja, sikkert.

– Ikke bare du. Linda ...

– Bruseth, fuldførte Selma, da han igen tøvede.

– Ja. Hun blev også ramt. To fluer med ét smæk, så at sige.

– Det var helt åbenlyst kun, fordi hun pludselig bøjede sig frem. Hun ville forhindre et vandglas i at vælte ned fra bordet.

– Ja, det har vi hørt om, sagde han og nikkede sløvt. – Hende den anden veninde ...

Igen klappede han sig på brystet.

– Vanja Vegge, sagde Selma.

– Netop. Hende talte jeg med i går. Hun siger det samme som dig. Ét skud og en pludselig bevægelse fra Linda. Omtrent samtidig.

– Som sagt, det ...

– Men hun kan alligevel godt have været målet.

Denne gang nøjedes Selma med at smile.

– Linda var Stortingets mest anonyme *back bencher*, sagde hun.

– Ja, men ...

– Fra indre Vestfold, god som dagen er lang og ...

Selma skulle lige til at afsløre, at den tidligere håndboldmålmand var en smule enfoldig, men tog sig i det.

– ... blid som et lam. Man ville kunne trække hende til vandtruget i en sytråd. Hvis nogen virkelig havde interesse i at dræbe hende, kunne jeg finde på ti bedre måder at gøre det på her og nu. Bedre end at lægge sig i skjul på Grünerløkka og beskyde en café, mener jeg.

– Det gælder vel også dig?

– Mig? Hvilket?

– At der findes enklere måder at tage livet af dig på end den der.

Selma lænede sig frem i kørestolen.

– Sidste år omtrent på denne tid gik jeg nøgen rundt på Hardangerviddene, sagde hun lavmælt. – I fem døgn. I snestorm. Med alvorlige skader. De første tre døgn næsten uden mad og drikke. Jeg er ikke sådan at tage livet af.

Politimanden strakte en hånd ud mod mobilen, men ombestemte sig.

– Det er endnu for tidligt at sige, hvad der egentlig skete, sukkede han. – Vi vil gennemføre en rekonstruktion, så snart du er i stand til det.

– Når som helst. Hvis de ikke udskriver mig i dag, udskriver jeg mig selv. Det her kørestolshejs er til grin. Jeg kan sagtens gå.

Selma følte sig utilpas. Det var ikke et lille kosteskab, men pludselig virkede det klaustrofobisk. Hun ville ud. Armen gjorde ondt, men ikke mere end at hun lige så godt kunne tage et par smertestillende piller og holde sig i ro et par dage hjemme på sin egen sofa.

– Ønsker du politibeskyttelse?

– Hvad?

– Du er åbenbart overbevist om, at skuddet var tiltænkt dig. Vi er ikke helt så sikre. Men hvis du mener, at en eller anden er villig til at skyde efter dig på åben gade, har du måske behov for ...

– Nej tak.

Selma faldt i staver. En tanke var faret igennem hende, umiddelbart efter at hun var blevet skudt, men var forsvundet ud af hendes hoved, mens hun blev kørt på hospitalet og straks opereret. Den havde ikke kunnet trænge tilbage ind gennem morfintågerne før nu.

– *Shit*, hviskede hun.

– Hvad?

– Ikke noget, sagde hun og slog ud med hånden.

Episoden på Grünerløkka havde trukket kæmpestore overskrifter i over et døgn. Alligevel havde Anine, Selmas datter, ikke givet lyd fra sig.

Shit, formede hun endnu en gang med læberne, men denne gang uden lyd.

Politimanden trak en pose Fisherman's Friend op af jakkelommen, gravede en pastil frem og stak den i munden med buttede fingre.

– Du vil altså ikke have beskyttelse. Nej, nej. Det kan vi vende tilbage til. Hvem vidste, at du skulle mødes med dine veninder netop på den café?

– Hvad?

– Du hørte det godt. Havde du fortalt nogen, at du skulle mødes med de to netop på den fortovsrestaurant?

– Nej. Det tror jeg ikke. Altså vi havde jo selvfølgelig fortalt hinanden det.

Han trak ikke engang på smilebåndet.

– Er du sikker?

– Jeg tror det ikke. Eller ...

Hun tænkte efter.

– Vi lavede aftalen i mandags, sagde hun efter et par sekunder.

– På sms. Jeg bor alene, og jeg kan ...

Endnu en pause, inden hun rystede på hovedet.

– Nej. Jeg har ikke talt med andre om den aftale. Kun med de to, jeg skulle mødes med.

– Har du skrevet det ned nogen steder?

– Nej. Det fremgår kun af mine sms'er.
– Og du har ikke sådan en automatisk kalender på mobilen?
– Nej. Jeg forstår selvfølgelig godt, hvorfor du spørger, men jeg tør vist sværge på, at jeg ikke havde fortalt det til nogen.

– Hvem tror du, de andre eventuelt kan have fortalt det til?

– Det kan jeg da ikke vide!

Han suttede højlydt på pastillen.

– Hvem kan have kendt til jeres møde?

Selma skulle virkelig tage sig sammen for ikke at give udtryk for sin utilfredshed. Han smaskede løs, og den intense lugt af pebermynte var næsten ikke til at holde ud i dette rum, som i forvejen stank af mug og rengøringsmidler.

– Måske Lindas mand. Ingolf. Han bor ikke i Oslo, men deres forhold var, så vidt jeg ved, helt fint.

Det slog pludselig Selma, at hun burde ringe til ham og kondolere. Det havde hun ikke tænkt over før, og nu blev hun ukoncentreret et øjeblik.

– Ja, og, sagde politimanden og lavede en cirkelbevægelse med hånden for at få hende til at fortsætte.

– Linda tog som regel hjem til Vestfold i weekenden, fortsatte Selma. – Og hun talte i telefon med Ingolf hver dag. Efter hvad jeg ved. Det kan vel også være, at nogen i Stortinget vidste det. Måske har de regler om, at de skal fortælle, hvad de foretager sig, og hvor de er. I tilfælde af afstemninger og den slags, mener jeg. Det aner jeg ikke. Det må du undersøge.

– Sidder din mand ikke også i Stortinget?

– Eksmand. Jo. Men jeg aner ikke noget om deres rutiner. Som sagt må du selv undersøge det.

– Det gør jeg. Og hvad med Vanja?

– Hende kan du selv spørge.

– Ja ja, men nu spørger jeg dig.

Selma sukkede.

– Vanja er gift med Kristina. De lever i symbiose. Mistede deres eneste søn for et par år siden, og efter det har det været næsten umuligt at få den ene med til noget uden den anden. Kristina

skulle faktisk også have været med på cafeen, men hun havde fået ondt i halsen. For resten har jeg temmelig ondt i armen, så jeg håber, at vi snart er færdige her.

Nu var han begyndt at notere.

– Jah, sagde han neutralt. – Ja.

Pludselig så han op og stirrede hende lige ind i øjnene.

– Er du uvenner med nogen?

Selma kneb øjnene sammen. Hun tøvede.

– Jeg tror, du har ret, sagde hun i stedet for at svare ham. – Det var nok Linda, som var målet.

– Hvorfor siger du det nu? For tre minutter siden lo du ved tanken, og jeg ...

– Hun var trods alt medlem af Stortinget. En betydningsfuld person. Og vi er jo enige om, at skytten har været dygtig. Så det var næppe et vådeskud.

– Alt det kan vi komme tilbage til, sagde politimanden ærgerligt. – Vær venlig at svare på mit spørgsmål.

– Hvilket?

– Kender du til nogen, som vil gøre dig det? En eller anden slags fjender?

Selma prøvede se ud, som om hun kedede sig. Det var sværere, end man skulle tro. Mest af alt følte hun trang til at ringe til datteren Anine for at sværge på, at det var Linda Bruseth, som havde været drabsmandens mål. Selma havde bare været forfærdelig uheldig. Hvad var oddsene ligesom, det kom aldrig til at ske igen.

– For to-tre år siden ville jeg have svaret nej, sagde hun endelig. – Det vil sige, eksmanden og datteren har i en periode måske ikke været overvældende begejstrede for mig, men de har ikke direkte ønsket at gøre mig ondt. Går jeg ud fra. Ellers har jeg kun venner. Ingen fjender. Tror jeg. For tiden?

Hun skar en grimasse. Han stirrede hende stadig lige i øjnene. Det glimtede under de buskede bryn, som mødtes over næseroden i et strittende V. Blikket var pludselig skarpt, som om han indtil nu havde prøvet at snyde hende til at tro, at han var en anden, end han var. Selma rystede på hovedet.

– Jo, jeg vil på det bestemteste afvise, at jeg har uvenner for tiden.

Han ikke så meget som blinkede. Selmas ubehag blev stærkere og stærkere. Det var, som om han holdt noget tilbage. Som om han på forhånd havde aftalt med oversygeplejersken at låne det ulækre kosteskab til afhøringen. Og havde fået hende tvunget ned i en absolut unødvendig kørestol for at gøre hende svagere, end hun egentlig var.

– Ud over en magtfuld og hemmelig paramilitær organisation, begyndte hun, – med midler og våben og ...

– *Furet/vejrbidt* blev knust sidste år. Takket være dig.

– Knust? Hun måtte gøre sig umage for ikke at le igen. – Tror du virkelig, det er muligt at knuse et apparat af den størrelse?

– Ja, der var jo en masse ballade og en alenlang række straffesager, politiske skandaler, mange ...

– Du spurgte mig, om jeg har uvenner, afbrød hun. – Jeg forsøger at svare. *Furet/vejrbidt* var en operation. Selve organisationen havde egentlig ikke et navn. Ingen konturer. Umulig at få fat i. At der stadig findes mennesker derude, som ønsker mig seks fod under jorden, er jeg overbevist om. Derudover er der en hel bunke mennesker i norske langrendskredse, som ville fryde sig, hvis det gik mig virkelig dårligt ...

Hun var begyndt at tælle forsigtigt på de fingre, der stak ud fra den kridhvide slynge.

– De ville næppe have lagt sig på et hustag eller den slags og skudt på dig, sagde Fredrik Smedstuen. – Det skulle da lige være en skiskytte.

For første gang smilede han. Tænderne var grålige.

– Vi har også en irriteret diamanttyv, sagde Selma uberørt og pegede på venstre hånds langfinger. – Men han sidder i fængsel. I slutningen af vinteren sidste år, da jeg endelig kunne bevæge mig igen efter den lille ... fjeldtur, afslørede jeg en korrump ansat hos Telenor. Han er stadig på fri fod, men sidst rapporteret set på Bali. Drister sig sikkert ikke hjem igen foreløbig. Så har vi ...

– Du behøver ikke at gennemgå alle dine sager. Jeg har forstået, hvor du vil hen.